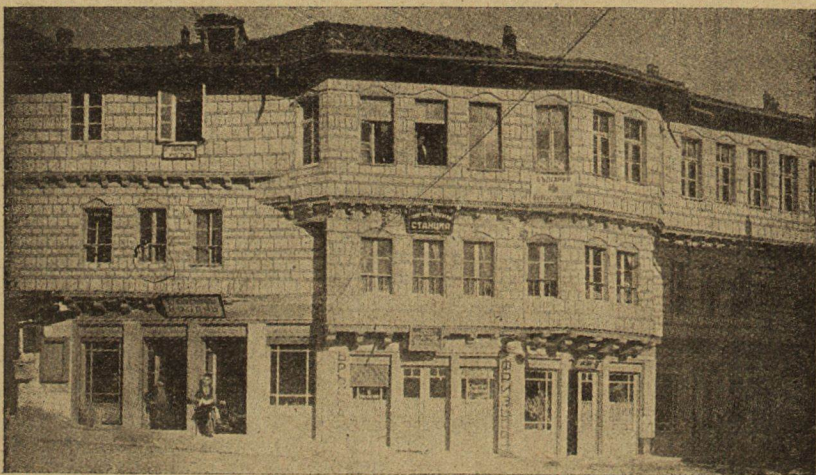

подъ Града и използвалъ горитѣ. Първиятъ бей държалъ пазачъ арапинъ (негъръ), нареченъ войвода. Противъ него много роптаели раитѣ. Замѣстникътъ бей вземалъ за своята лична издрѣжка отъ българитѣ хлѣбнина — всѣка къща давала или плащала по крина жито, крина ечимикъ, яйца, масло и по 3 кокошки годишно. Българскитѣ къщи били около 500 заедно съ колибитѣ.

Вгориятъ бей, както казахме, стоялъ подъ Градището. Тамъ ималъ конакъ за харема си въ западния край на хълма, въ много красивъ и потъналъ въ зеленина кътъ. При раздаването на горитѣ за сѣчене той, разбира се, не забравялъ да задържи за своята издрѣжка най-хубавитѣ дървета.

Общински домъ.

Управа на българската община.

Въ Килифарево, откакъ се заселили турцитѣ, имало българска и турска община. По стари права и по обичай българската община се управлявала отъ двама първенци, старей, наречени сетне чорбаджии. Първиятъ старей представлялъ селото предъ властитѣ и защищавалъ селянитѣ, а въ турско време защищавалъ раитѣ, които за едно или друго били провинени предъ турцитѣ. Вгориятъ старей билъ разпредѣлителъ на данъцитѣ, бирникъ и отговоренъ за събраната сума. Данъцитѣ се събирали нѣкога въ предплата, но повечето въ натура: жито, ракия, овце, кози, коне и другъ домашень добитѣкъ. На бегликчийски харманъ вършели и събирали хранитѣ за контролъ.

Освенъ двамата старей, селото държало десетъ души ази, нѣщо като свидетели — гаранѣти. Както всички села,